

lænking at tilgodese de nævnte hensyn. Der foreslås derfor indført forbud mod til stadighed at holde en hund bundet.

Med hensyn til overgangsperioden indtil forbudets ikrafttræden henvises til forslagets § 2.

Til nr. 9.

I § 13, stk. 1, bestemmes, at såfremt en hund bider sagesløs person eller på anden måde volder ham skade på person eller ejendom, er besidderen pligtig at erstatte skaden og at udrede godtgørelse for svie og smerte, lyde og vansir, hvorhos *besidderen straffes med bøde.*

Bestemmelsen om bødeansvar for besidderen på objektivt grundlag er ret enestående i dansk ret. Der er ganske vist nogle steder i lovgivningen foreskrevet bødeansvar, uden at det skal godtgøres, at den pågældende har gjort sig skyldig i et forsætligt eller uagtsomt forhold, men der er da tale om et ansvar, der påhviler indehaveren af en erhvervsvirksomhed for forhold, der begås i forbindelse med virksomhedens drift.

Det foreslås at erstatte den nævnte bestemmelse med en bestemmelse om, at det påhviler besidderen af en hund at træffe de foranstaltninger, der efter forholdene må anses for påkrævet for at forebygge, at hunden volder skade. Overtrædelser af denne bestemmelse vil kunne straffes efter lovens § 16, hvis besidderen har gjort sig skyldig i forsætligt eller uagtsomt forhold.

Samtidig foreslås den erstatomsretlige del af § 13, stk. 1, flyttet til § 15, hvor den naturligt hører hjemme.

Til nr. 10.

Ifølge § 13, stk. 2, skal politiet i visse tilfælde pålægge besidderen af en hund at lade den dræbe, når den ikke bestandig holdes bundet eller inde lukket eller forsynet med mundkurv. Som en naturlig følge af forslaget under nr. 8 foreslås ordene „bundet eller“ udeladt.

Til nr. 11.

I § 13, stk. 3 og 4, findes en række bestemmelser om, under hvilke betingelser det er tilladt at nedskyde skadevoldende eller omstreffende hunde. Bestemmelserne svarer med enkelte mindre afvigelser til § 14 i den nye mark- og vejfredslov af 31. marts 1953. Da det er uhensigtsmæssigt at arbejde med to sæt regler, foreslås det at lade bestemmelserne udgå, således at mark- og vejfredslovens regler alene finder anvendelse.

Til nr. 12.

Ifølge § 14, stk. 1, må personer, der for dyrplageri

eller overtrædelse af dyreværnsloven anses med højere straf end bøde, ikke holde hund uden politiets tilladelse. Det samme gælder personer, der er anset med straf af bøde for uforsvarlig behandling af hunde.

I § 14, stk. 2, bestemmes i 1. pkt., at det er forbudt uden politiets tilladelse at drive erhvervsmæssig handel med eller erhvervsmæssig opdræt af hunde, og i 2. pkt., at sådan tilladelse ikke må meddeles personer, der for dyrplageri eller overtrædelse af dyreværnsloven er anset med højere straf end bøde.

Da hundeloven blev gennemført i 1937, fandtes der ikke i dyreværnsloven almindelige bestemmelser om frakendelse af retten til at beskæftige sig med dyr, men kun en bestemmelse om, at ret til at udføre slagtning for en tid eller for bestandig kunne frakendes den, der havde gjort sig skyldig i grov mishandling af dyr. Den nugældende dyreværnslov — lov nr. 256 af 27. maj 1950 — indeholder derimod i § 19 en bestemmelse om, at den, der ved dom findes skyldig i mishandling af dyr, såvel som den, der efter tidligere at have gjort sig skyldig i dyrplageri eller i anden overtrædelse af forskrifterne i dyreværnsloven eller den tidligere dyreværnslov, påny findes skyldig i sådan overtrædelse, ved dom for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum kan frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele at beskæftige sig personligt med dyr.

Justitsministeriet finder herefter ikke, at der er tilstrækkelig grund til at opretholde en særlig regel om hunde, og bestemmelserne i § 14, stk. 1, og stk. 2, 2. pkt., foreslås derfor ophævet.

Til nr. 13.

Bestemmelsen svarer til den erstatningsretlige del af § 13, stk. 1, jfr. bemærkningerne til forslaget under nr. 9, idet dens formulering dog er moderniseret. Der er ikke herved tilsigtet nogen realitetsændring.

Til nr. 14.

Ifølge den nugældende § 15, stk. 1, påhviler det besidderen af en anmeldt hund at holde den ansvarsforsikret. Da pligten til at betale erstatning for den skade, en hund forvolder, påhviler besidderen, uanset om hunden er anmeldt eller anmeldelsespligtig, kan der forekomme tilfælde, hvor en skade ikke er dækket af forsikring. I så fald vil erstatningen blive udredet af Foreningen af forsikringsselskaber til overtagelse af lovpligtige ansvarsforsikringer for hunde, der herefter gør regres mod den ansvarlige besidder, jfr. § 4 i justitsministeriets bekendtgørelse